

JAN BIRCK

MYRSKY, tai miten jalkapallo syntyi

Teksti ja kuvitus Jan Birck

Aurinko
KUSTANNUS

POHJANMERI

**VIIKINKIEN
MAA**

**Tässä on
MYRSKY**

Hänen on täytynyt näyttää vähän tällaiselta.

Hän syntyi eräänä myrskyisenä yönä yli tuhat vuotta sitten ja kasvoi Englanniksi kutsutun suuren saaren rannikolla. Ihmiset, jotka siellä asuivat, eivät tienneet muusta maailmasta paljoakaan. Siksi heillä ei ollut aavistustakaan, että heidän rauhaisa elämänsä oli suuressa vaarassa. Kaukana pohjoisessa, meren toisella puolella, eli nimittäin hurjia miehiä, joiden parta oli palmikoitu – viikinkejä!

He olivat jo ryöstelleet toisiaan ja rakensivat nyt pitkälaivoja, joilla he aikoivat lähteä ryöstelemään kaukaisempia maita.

Kun Myrsky oli jotakuinkin niin vanha kuin sinä olet nyt, hänen kotirannikollaan ei tapahtunut juuri mitään. Ainoa, joka siellä kiu-kutteli, oli Myrsky itse. Hänellä ei ollut ystäviä. Aamuvarhain hänen täytyi herätä ja lähteä isänsä ja vanhempien veljiensä kanssa kalaan. Illalla hänen täytyi väsyneenä vielä selvittää verkkoja tai korjata venettä. Kaikki tämä ei ollut Myrskystä ollenkaan hauskaa, joten hän oli mestari livahtamaan paikalta. Hän ryömi rannan perukoilla piilossa olevaan kalliosyvennykseen, jonka vain hän tiesi. Siellä katsellessaan merilintuja, jotka saattoivat valloittaa koko maailman muutamalla siiveniskulla, hän tunsu itsensä vapaaksi. Toisinaan, kun hänen tuli

kylmä, hän ryhtyi pelaamaan rantaan säännöllisesti tyrskyävien aaltojen kanssa: Hän säilytti kalliononkalossa valtavaa onttoa pähkinää, joka oli eräänä päivänä huuhtoutunut merestä suoraan hänen jalkoihinsa. Hän heitti sen kauas aallokkoon, josta se vierähti aina uudestaan takaisin rantaan. Toisinaan hän pysäytti pähkinän jalallaan ja potkaisi sen takaisin mereen. Silloin saattoi sattua niin, että hän unohti täysin isän, joka etsi häntä raivoissaan...

Huolimatta kaikista saamistaan rangaistuksista Myrsky ei muuttanut tapojaan. Ja niin sitten tapahtui, että eräänä päivänä hänen vanhempansa myönsivät tappion ja heidän mielensä murtui. Ei kuitenkaan viikinkien vaan heidän nuorimman poikansa vuoksi, jonka he arvelivat suuren laiskuutensa ja turhuutensa tähden joutuvan vielä kerran helvettiin. Se heidän täytyi ehdottomasti estää. Ja niin he päättivät, että Myrskystä tulisi munkki. He lähettivät hänet luostarikouluun, jotta hän oppisi kuuliaisuutta ja vähän laskemista, tai jopa lukemista ja kirjoittamista.

Koulu oli kuin linnoitus. Se oli rakennettu kalliojyrkänteelle, ja meri piiritti sitä joka suunnalta. Yksikään oppilas ei ollut paennut sieltä.

No, ei ainakaan ennen Myrsky tuloa. Myrsky oli nimittäin lujasti päättänyt, että hänestä tulisi merenkulkija ja soturi! Hänen nimensä ”Myrsky” kertoi jo vapaasta, myrskyisestä elämästä eikä vankeudesta luostarissa. Silloin hänellä ei ollut vielä aavistustakaan, että hänen kohtalonsa tulisi olemaan aivan toinen –

jalkapallohyökkääjä!

1. LUKU

Nerokas pakoreitti, jota kukaan ei ollut aiemmin keksinyt

Myrsky hikoili, vaikka kylmä tuuli puhalsi kostean opettajien käymälän läpi.

Hänen vatsansa ympärillä oli uimarengas.

Hänen edessään kökötti käymälän kivipenkki. Istuimessa ammotti suuri reikä. Alhaalla hän näki aallonmurtaajat, joihin valkoisena vaahtona kuohuvat tyrskyt ryöppysivät kovasti rysähtäen.

Hänen pakosuunnitelmansa oli hullu: hän aikoi paeta käymälän kautta!

Hän kiipeäisi istuimelle, hyppäisi mereen ja uisi pois aamusumun suojassa.

Tosin nyt, kun kaikki valmistelut oli jo tehty, hänen mieleensä juolahti pieni epäily, jota hän ei olisi kaivannut lainkaan: olikohan koko idea ollenkaan niin hyvä?

Ja sitten oli vielä Lucifer.

Se seisoj Myrskyn vieressä ja heilutti häntäänsä, koska halusi lähteä ulos. Pieni luostarikoira oli elänyt koko ikänsä luostarissa. Mutta siitä päivästä lähtien, kun Myrsky oli lukittu kouluun, se oli kulkenut Myrskyn rinnalla.

”Et todellakaan voi tulla mukaani, Lucifer”, Myrsky kuiskasi koiran korvaan, vaikka sai melkein kyyneleet silmiinsä. ”En edes tiedä, osaanko uida!”

Myönnettäköön, että tuo viimeinen lausahdus sai Myrskyn kuulostamaan hölmöltä. Ei kukaan ihminen maailmassa uskaltaisi hypätä villien vesien tyrskyihin, jos ei tietäisi varmasti osaavansa uida!

Mutta Myrskyllä oli mukanaan jotain, joka auttaisi häntä, nimittäin uimarengas: pätikä siansuolta, jonka keittiömunkki normaalisti täytti makkaralla. Myrsky oli puhaltanut suolen täyteen ilmaa ja sitonut sen tiukasti kiinni lenkille, jotta voisi kietoa sen vatsansa ympärille. Tuohon kelluvaan makkaraan hän oli aiemmin tunkenut myös erään tärkeän asian, jonka toivoi pysyvän kuivana – päiväkirjansa!

Siihen Myrsky kirjoitti joka ilta. Kirjoittaminen, jonka hän oli oppinut luostarikoulussa, oli hänelle helppoa.

Mutta hänen oli pidettävä päiväkirjansa salassa: elettiin aikaa ennen vuotta 1000, ja tuo kirja oli ensimmäinen, joka oli koskaan saapunut luostariin.

Kulkukauppias oli tuonut sen mukanaan, pienen, kätevän kapiineen, joka oli paljon käytännöllisempi kuin suuret, painavat rullat, joihin aiemmin oli kirjoitettu. Päämunkki oli kuitenkin pelännyt

pahoja seurauksia, jos kirjan tyhjille sivuille kirjoitettaisiin: Tekstin ja kuvien täyttämää kirjaa olisi helppo lukea missä tahansa. Jos tulisi muotiin tallentaa tieto käteviin, mukaan otettaviin kirjoihin eikä enää luostarin kirjastossa oleviin loputtoman pitkiin rulliin, typorimpienkin ajatusten esteetöntä leviämistä ei pysäyttäisi mikään.

Niinpä päämunkki oli kieltänyt kirjan käytön ja määrännyt sen tuhottavaksi. Mutta Myrsky oli säästänyt sen ja piilottanut tyynynsä olkien väliin.

Ja nyt uimarenkaaseensa.

Myrsky tuijotti aaltoja ja tiesi, että paluuta ei ollut. Jos hän ei uskaltaisi nyt, hän ei uskaltaisi koskaan. Tai hänen nerokas pakoreittinsä keksittäisiin hyvin pian. Silloin opettajien käymälä saisi vankan lukon ja hänestä tulisi munkki. Ja se olisi viimeinen pisara Myrskyn kaltaiselle ihmiselle.

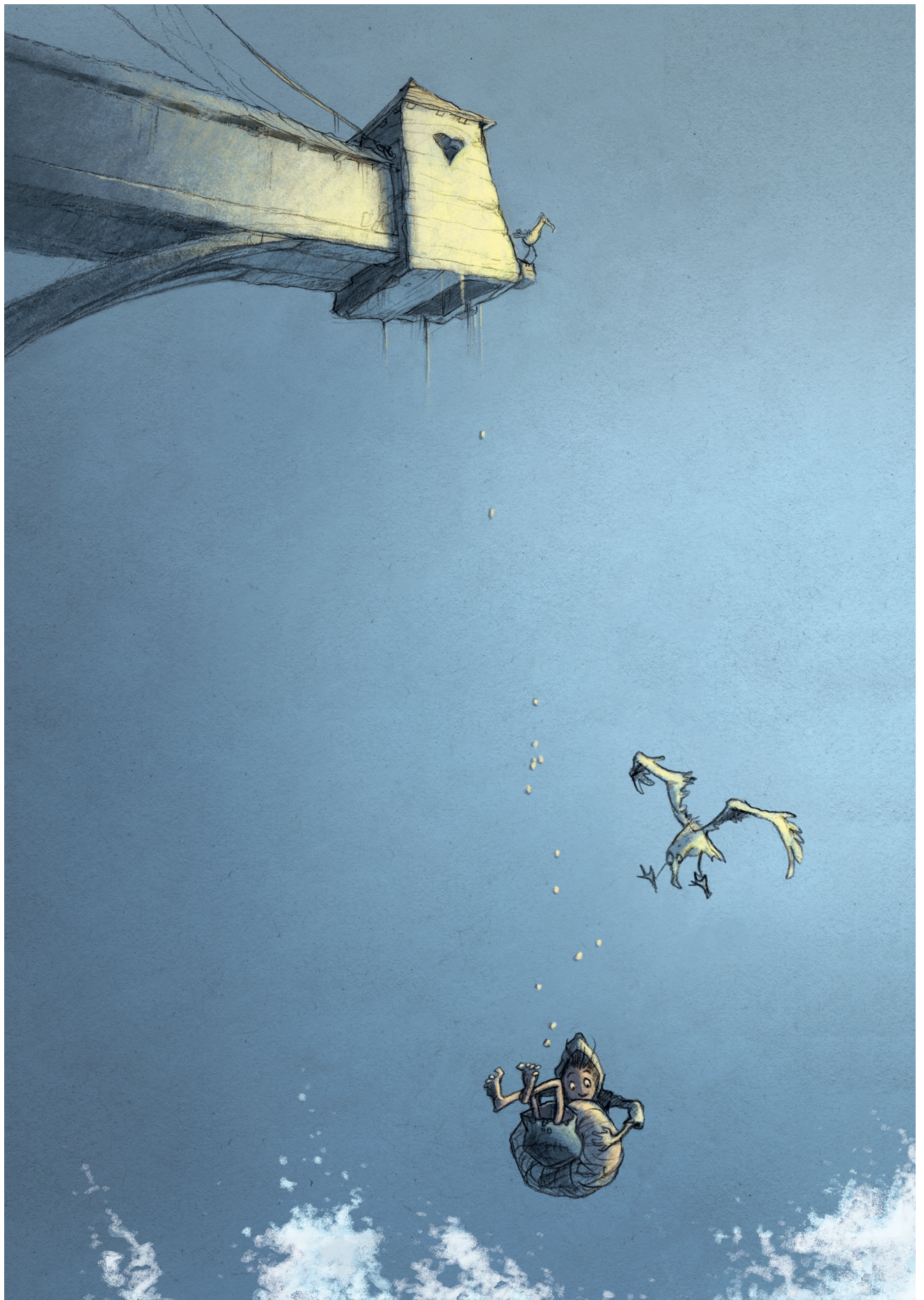
"Hyvästi, Lucifer!" Myrsky kuiskasi pienen ystävänsä korvaan. "Hyvästi ja pidä itsestäsi hyvää huolta!"

Lucifer vinkui niin hiljaa, että se kuulosti vielä surullisemmalta kuin maailman surullisin pieni punainen koira.

Hän kyykistyi aukon reunalle... ja ymmärsi samalla, että hänen suunnitelmansa oli todella pätkähullu. Vaikka hän selviäisi hyppäämisestä aallokkoon ja uisi merelle – mitä sitten?

Juuri silloin laskemista opettava munkki harppoi esiin nurkan takaa.

"Heeeeeeeei!" hän karjui, kun näki Myrskyn istuvan ylösalaisin istuimella.

”Pahus”, Myrsky ajatteli, kun munkki lähti juoksemaan häntä kohti.

”Mitä täällä tapahtuu?” munkki sanoi ja sen sanoessaan kompastui menettäen yhden sandaalin jalastaan. Hetken kuluttua hän kuitenkin saavutti pienen kammion, jossa Myrskyn pakoaukko sijaitsi.

”Sainpas sinut!” munkki huusi voitonriemuisesti.

Etpäs, Myrsky ajatteli ja paiskasi raskaan puuoven takanaan kiinni, jolloin munkki jysähti sitä vasten. Myrsky ei halunnut jäädä odottamaan, että vanha piinaaja palaisi tajuihinsa.

Joten hän putosi.

Ja putosi.

Ensin luostarin seinät syöksyivät ylöspäin hänen ohitseensa, sitten jyrkänteen kallioseinämät, ja sitten kuului pamaus.

Pyllypommi!

Suolainen vesi sulki hänet sisäänsä. Se tunkeutui hänen suuhunsa ja nenäänsä ja korviinsa, pyöritti häntä ja painoi häntä pinnan alle.

Mutta Myrskyllä oli uintimakkaransa, joka kiskoi hänet takaisin pintaan yhä uudelleen ja uudelleen. Ja siellä, aivan hänen edessään, näkyi pikkuinen ranta! Aalto nosti Myrskyn ilmaan ja paiskasi takaisin rantaan, josta hän itse asiassa halusi lähteä.

Kasvot hiekan peittämänä hän kamppaili jaloilleen. Hän yski ja koki ja sylki pois pienen ravun, kunnes vihdoin sai hengityksensä kulkemaan. Rapu poistui paikalta niin pikaisesti kuin kykeni.

Myrsky katsoi ympärilleen. Pimeydessä ei ollut paljon nähtävää, vain sen verran, että hän huomasi pienen veneen kallion takana.

Luovuttaminen ei ollut koskaan Myrskylle mikään vaihtoehto, joten hän ryntäsi soutuveneeseen luo ja alkoi työntää sitä kohti aallokkoa. Hän hyppäsi veneeseen ennen kuin se karkasi, tarttui airoihin ja lähti liikkeelle.

Myrsky sousi ja sousi ja pysähtyi vasta, kun oli päässyt tusinan aallonmurtajan läpi. Varmuuden vuoksi hän sousi vielä puolitusinaa aallonmurtajaa kauemmas, kunnes meri rauhoittui ja sumu ympäröi hänet.

Täällä hän oli tarpeeksi kaukana luostarikoulusta. Täällä sumussa hän oli lähes näkymätön. Uuvuksissa hän veti aivot veneeseen. Eikä kestänyt kauan, kun Myrsky vajosi jo syvään uneen.

